

Věc C-498/20

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

29. září 2020

Předkládající soud:

Rechtbank Midden-Nederland (Nizozemsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

2. září 2020

Žalobce:

ZK jako nástupce JM, insolvenčního správce BMA Nederland B.V.

Žalovaná:

BMA Braunschweigische Maschinenbauanstalt AG

Třetí osoba, která podala intervenční žalobu:

Stichting Belangbehartiging Crediteuren BMA Nederland

Předmět původního řízení

Insolvenční správce navrhuje, aby bylo určeno, že společnost BMA Braunschweigische Maschinenbauanstalt AG (dále jen BMA AG) porušila povinnost náležité péče vůči všem věřitelům své vnukovské společnosti, společnosti BMA Nederland B.V. v úpadku (dále jen „BMA NL“), tudíž jednala protiprávně a odpovídá za škodu, kterou utrpěli všichni věřitelé. Mimoto navrhuje, aby bylo určeno, že společnost BMA AG je povinna uhradit do majetkové podstaty společnosti BMA NL ve prospěch všech věřitelů náhradu škody ve výši nevymahatelné části pohledávek všech věřitelů za společností BMA NL.

Stichting Belangbehartiging Crediteuren BMA Nederland (dále jen „Stichting“) navrhuje, aby bylo určeno, že společnost BMA AG jednala protiprávně i) vůči

všem insolvenčním věřitelům společnosti BMA NL, resp. ii) vůči věřitelům, kteří očekávali, že společnost BMA NL splní závazky, které vůči nim převzala, neboť společnost BMA AG jí za tímto účelem poskytovala přiměřené financování, resp. iii) vůči věřitelům, kteří mohli přijmout opatření, aby zabránili tomu, že jejich pohledávky vůči společnosti BMA NL nebudou uspokojeny, pokud by měli poznatky o zastavení dalšího financování ze strany společnosti BMA AG. Stichting dále navrhuje, aby společnosti BMA AG jako třetí osobě byla uložena povinnost, uhradit na první výzvu celou pohledávku (včetně úroků) každého věřitele společnosti BMA NL.

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Výklad unijního práva, článek 267 SFEU

Předběžné otázky

První otázka

a) Musí být slovní spojení „místa, kde došlo [...] ke škodné události“ v čl. 7 bodě 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (přepracované znění) (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1, dále jen „nařízení Brusel Ia“) vykládán v tom smyslu, že „místo, kde došlo k události, která je příčinou této škody“ („Handlungsort“) je místo sídla společnosti, která nemůže uspokojit pohledávky svých věřitelů, zakládá-li se tato nevymahatelnost na skutečnosti, že hlavní mateřská společnost této společnosti porušila svou povinnost náležitě péče vůči těmto věřitelům?

b) Musí být slovní spojení „místa, kde došlo [...] ke škodné události“ v čl. 7 bodě 2 nařízení Brusel Ia vykládán v tom smyslu, že „místo, kde došlo ke vzniku škody“ („Erfolgsort“) je místo sídla společnosti, která nemůže uspokojit pohledávky svých věřitelů, zakládá-li se tato nevymahatelnost na skutečnosti, že hlavní mateřská společnost této společnosti porušila svou povinnost náležitě péče vůči těmto věřitelům?

c) Jsou zapotřebí další okolnosti, které odůvodňují, že příslušný je soud v místě sídla společnosti, která nemůže uspokojit pohledávky věřitelů, pokud ano, které to jsou?

d) Je pro určení příslušného soudu podle čl. 7 bodu 2 nařízení Brusel Ia relevantní okolnost, že nizozemský insolvenční správce společnosti, která nemůže uspokojit pohledávky svých věřitelů, podal v rámci svého zákonem stanoveného úkolu zpeněžit majetkovou podstatu a ve prospěch (avšak nikoliv jménem) všech věřitelů žalobu na náhradu škody na základě deliktní odpovědnosti? Taková žaloba má za následek, že není posuzována individuální situace jednotlivých

věřitelů a žalovaná třetí osoba nemá ve vztahu k insolvenčnímu správci k dispozici všechny prostředky obrany, které by jinak mohla mít vůči jednotlivým věřitelům.

e) Je pro určení příslušného soudu podle čl. 7 bodu 2 nařízení Brusel Ia relevantní okolnost, že se bydliště [nebo sídlo] části věřitelů, v jejichž prospěch podává insolvenční správce žalobu, nenachází na území Evropské unie?

Druhá otázka:

Bude odpověď na první otázku jiná, jedná-li se o žalobu podanou nadací, jejímž cílem je zastupování kolektivních zájmů věřitelů, kteří utrpěli škodu ve smyslu první otázky? Takováto zástupná žaloba má za následek, že v dotčeném řízení není zjišťováno, a) kde se nachází bydliště [nebo sídlo] těchto věřitelů, b) za jakých mimořádných okolností vznikly pohledávky dotčených věřitelů vůči společnosti a c) zda vůči jednotlivým věřitelům existuje povinnost náležité péče ve výše uvedeném smyslu a zda byla tato povinnost porušena.

Třetí otázka

Musí být čl. 8 bod 2 nařízení Brusel Ia vykládán v tom smyslu, že pokud soud, u něhož byla podána původní žaloba, zruší své rozhodnutí, jímž prohlásil svou příslušnost pro toto řízení, tak automaticky pozbývá svou příslušnost k rozhodnutí o intervenční žalobě?

Čtvrtá otázka

a) Musí být čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Úř. věst. 2007, L 199, s. 40, dále jen „nařízení Řím II“) vykládán v tom smyslu, že „země, kde škoda vznikla“, je země, v níž má své sídlo společnost, která nemůže nahradit škodu, kterou utrpěli věřitelé této společnosti z důvodu výše uvedeného porušení povinnosti náležité péče?

b) Je pro určení této země relevantní okolnost, že žaloby byly podány insolvenčním správcem v rámci jeho zákonem stanoveného úkolu zpeněžit majetkovou podstatu a zástupcem kolektivních zájmů ve prospěch (avšak nikoliv jménem) všech věřitelů?

c) Je pro určení této země relevantní okolnost, že se bydliště [nebo sídlo] části věřitelů nenachází na území Evropské unie?

d) Má okolnost, že mezi nizozemskou společností v úpadku a její hlavní mateřskou společností existovaly dohody o financování, v nichž je prostřednictvím dohody o volbě soudu sjednána příslušnost německých soudů a německé právo je určeno jako rozhodné právo, za následek, že tvrzený civilní delikt společnosti BMA AG je ve smyslu čl. 4 odst. 3 nařízení Řím II zjevně úžeji spojen s jinou zemí, než je Nizozemsko?

Uplatňovaná ustanovení unijního práva

Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení (Úř. věst. 2000, L 160, s. 1; Zvl. vyd. 19/01, s. 191, dále jen „nařízení o úpadkovém řízení“): článek 3

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Úř. věst. 2007, L 199, s. 40, dále jen „nařízení Řím II“): článek 4

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1; dále jen „nařízení Brusel Ia“): čl. 7 bod 2, čl. 8 body 1 a 2

Rozsudky ze dne 18. července 2013, ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490 (dále jen „rozsudek ÖFAB“), ze dne 21. května 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335 (dále jen „rozsudek CDC“), ze dne 6. února 2019, NK, C-535/17, EU:C:2019:96 (dále jen „rozsudek NK“)

Uplatňovaná ustanovení vnitrostátního práva

Burgerlijk Wetboek (nizozemský občanský zákoník, dále jen „BW“)

Článek 3:305a odst. 1 BW zní takto:

„1. Nadace nebo sdružení s plnou právní subjektivitou může podat žalobu, jejímž účelem je ochrana podobných zájmů jiných osob, pokud podle svých stanov tyto zájmy zastupuje.“

Oprávnění insolvenčního správce podat žalobu typu „Peeters v. Gatzen“

V rozsudku přijatém Hoge Raad (Nejvyšší soudní dvůr Nizozemska) dne 14. ledna 1983, Peeters v. Gatzen, NL:HR:1983:AG4521, bylo poprvé rozhodnuto, že insolvenční správce může uplatnit nárok na náhradu škody na základě deliktní odpovědnosti vůči třetí osobě podílející se na znevýhodnění věřitelů dlužníka v úpadku i v případě, že samotnému věřiteli dlužníka v úpadku takovýto nárok nepříslušel. Podá-li insolvenční správce takovouto žalobu typu „Peeters v. Gatzen“, zastupuje zájmy všech věřitelů. Žalobu podává v jejich zájmu a její výsledek připadá podstatě.

Stručný popis skutkového stavu a původního řízení

- 1 Nizozemská společnost BMA NL se specializovala na výrobu a prodej strojů pro potravinářský průmysl. Jediným společníkem této společnosti byla společnost BMA Groep B. V. (dále jen „BMA Groep“), která byla ze 100 % vlastněna německou společností BMA AG. Společnost BMA Groep měla pravomoc

jmenovat a odvolávat jednatele společnosti BMA NL. Během určitého období byli zaměstnanci společnosti BMA AG jmenováni statutárními jednatele společnosti BMA NL. U důležitých rozhodnutí a jednání obchodního vedení společnosti BMA NL byla stanovena povinnost předložit tato ke schválení společnosti BMA Groep, která si následně vyžádala schválení společnosti BMA AG.

- 2 V letech 2004 až 2011 poskytla společnost BMA AG společnosti BMA NL půjčky v celkové výši 38 milionů eur. Financování probíhalo prostřednictvím bankovního účtu, který měla společnost BMA NL vedený u společnosti Deutsche Bank Nederland B.V. Mimoto společnost BMA AG ručila také za dluhy společnosti BMA NL a prováděla kapitálové vklady v její prospěch.
- 3 Když společnost BMA AG na začátku roku 2012 finanční podporu zastavila, podala společnost BMA NL návrh na zahájení insolvenčního řízení. Dne 3. dubna 2012 byl na společnost BMA NL vyhlášen konkurz. Aktiva majetkové podstaty nepostačují k (úplnému) uspokojení všech věřitelů. 71 % veškerých předběžně uznaných nezajištěných pohledávek připadá na německé věřitele, v první řadě na společnost BMA AG samotnou a na další společnosti se sídlem v Německu, které patří do skupiny podniků BMA AG. Ostatní neuspokojení věřitelé mají sídlo v různých zemích: v Nizozemsku, jiných členských státech Evropské unie a zemích mimo Evropskou unii.
- 4 Insolvenční správce následně podal k předkládajícímu soudu v zájmu všech věřitelů žalobu typu „Peeters v. Gatzen“ na společnost BMA AG. Předkládající soud prohlásil rozsudkem ze dne 23. května 2018 svou příslušnost pro rozhodnutí o této žalobě podle článku 3 nařízení o úpadkovém řízení.
- 5 Dne 21. června 2016 byla založena Stichting, jejímž účelem je zastupovat zájmy věřitelů společnosti BMA NL, kteří utrpěli škodu v důsledku chování společnosti BMA AG. Stichting uzavřela smlouvy o přistoupení s více než 50 věřiteli, jejichž veškeré pohledávky představují zhruba 40 % všech uznaných nezajištěných pohledávek věřitelů, kteří nejsou propojeni se společností BMA AG.
- 6 Dne 15. srpna 2018 podala Stichting k předkládajícímu soudu návrh, aby připustil intervenci v řízení mezi insolvenčním správcem a společností BMA AG. Předkládající soud tomuto návrhu vyhověl rozsudkem ze dne 30. ledna 2019 a v tomto rozsudku prohlásil svou příslušnost pro rozhodnutí o intervenční žalobě podle čl. 8 bodu 2 nařízení Brusel Ia. Podle tohoto ustanovení může být intervenční žaloba na žalovaného podána k soudu, u něhož byla podána původní žaloba.
- 7 Společnost BMA AG podala u předkládajícího soudu návrh na přezkum rozsudků ze dne 23. května 2018 a 30. ledna 2019 s přihlédnutím k rozsudku NK ze dne 6. února 2019. V tomto rozsudku Soudní dvůr uvedl, že žaloba typu „Peeters v. Gatzen“ podaná insolvenčním správcem nespadá do oblasti působnosti nařízení o úpadkovém řízení, nýbrž spíše do působnosti (předchůdce) nařízení Brusel Ia. Předkládající soud má za to, že jeho rozhodnutí ze dne 23. května 2018 z tohoto

důvodu skutečně nelze zachovat, klade si však otázku, zdá musí prohlásit svou nepřislusnost, nebo zda z nařízení Brusel Ia případně vyplývá alternativní příslusnost.

Hlavní argumenty účastníků původního řízení

Všeobecně

- 8 Insolvenční správce i Stichting zastávají názor, že společnost BMA AG jednala vůči všem věřitelům společnosti BMA NL nebo vůči jejich části protiprávně. Insolvenční správce v této souvislosti tvrdí, že společnost BMA AG vytvořila a udržovala rizikovou finanční konstrukci, v jejímž důsledku došlo k podkapitalizaci společnosti BMA NL a odčerpání jejího vlastního kapitálu. Společnost BMA AG vyvolávala ve věřitelích mylný dojem, že její vnukovská společnost BMA NL je bonitní, a ta se v důsledku toho mohla dále zadlužovat.
- 9 Po letech neomezené podpory likvidity společnost BMA AG financování ve prospěch společnosti BMA NL náhle ukončila, což mělo nevyhnutně za následek její úpadek. Na začátku této finanční konstrukce ani při jejím pokračování a ukončení nepřihlížela k zájmům všech věřitelů společnosti BMA NL. Porušila proto povinnost náležitě péče, kterou vůči těmto věřitelům měla, neboť byla se společností BMA NL úzce spojena a měla potenciální možnost zasáhnout. Měla totiž podrobný přehled o (finanční) politice podniku a obchodech společnosti BMA NL a kontrolu nad nimi.
- 10 Také Stichting poukazuje na skutečnost, že věřitelé očekávali, že společnost BMA NL splní své závazky vůči nim, neboť jí společnost BMA AG k tomu (i do budoucna) poskytne přiměřené financování. V důsledku náhlého zastavení financování její hlavní mateřskou společností nemohli věřitelé přijmout včasná opatření, s jejichž pomocí by zabránili tomu, že jejich pohledávky za touto nizozemskou společností nebudou uhrazeny.
- 11 Žaloby podané Stichting a insolvenčním správcem mají stejný základ. Podle názoru insolvenčního správce však musí společnost BMA AG uhradit náhradu škody ve výši neuhrazených dluhů společnosti BMA NL vůči věřitelům do majetkové podstaty společnosti BMA NL, zatímco Stichting je přesvědčena, že tato náhrada škody musí být uhrazena přímo dotčeným věřitelům. Žaloba, kterou podala Stichting, je zástupná žaloba ve smyslu článku 3:305a BW.
- 12 Názory účastníků řízení se liší také v otázce použití čl. 7 bodu 2 nařízení Brusel Ia. Podle tohoto ustanovení může být osoba ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti žalována u soudu místa, kde došlo ke škodné události. Tímto místem je myšleno jak místo, kde došlo ke vzniku škody („*Erfolgsort*“), tak i místo, kde došlo k události, která má se škodou příčinnou souvislost („*Handlungsort*“).

- 13 Insolvenční správce a společnost BMA AG mají rozdílný názor také na otázku rozhodného vnitrostátního práva podle čl. 4 odst. 1 nařízení Řím II. Podle tohoto nařízení je rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají z civilních deliktů, právo země, kde škoda vznikla („*Erfolgsort*“), bez ohledu na to, ve které zemi došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody („*Handlungsort*“), a bez ohledu na to, ve které zemi nebo kterých zemích se projevíly nepřímé následky této skutečnosti.

Argumenty insolvenčního správce k příslušnosti nizozemských soudů a k rozhodnému právu

- 14 Insolvenční správce tvrdí, že k rozhodování o jeho pohledávkách jsou podle čl. 7 bodu 2 nařízení Brusel Ia příslušné nizozemské soudy. S odkazem na rozsudek ÖFAB tvrdí, že „*Handlungsort*“ se nachází v Nizozemsku. Podstatou protiprávního jednání společnosti BMA AG je totiž vytvoření a zachovávání strukturní podkapitalizace společnosti BMA NL. K tomuto jednání došlo v Nizozemsku, protože společnost BMA NL měla své statutární sídlo v Nizozemsku a svou obchodní činnost vykonávala v této zemi a protože její odčerpaný kapitál je nutno lokalizovat tam.
- 15 Podle názoru insolvenčního správce je Nizozemsko také „*Erfolgsort*“, neboť ke vzniku původní škody, kterou utrpěli všichni věřitelé, došlo v Nizozemsku. Tato původní škoda totiž odpovídá snížení kapitálu společnosti BMA NL, jehož důsledkem je omezená možnost uspokojení z majetkové podstaty. Tato skutečnost je důvodem konečné škody jednotlivých věřitelů. Okolnost, že se „*Erfolgsort*“ nachází v Nizozemsku, je podle názoru insolvenčního správce nejen důvodem, pro který musí být pro rozhodování o jeho pohledávkách příslušné nizozemské soudy, nýbrž vede též k tomu, že rozhodným právem je právo nizozemské.

Argumenty společnosti BMA AG k příslušnosti nizozemských soudů a k rozhodnému právu

- 16 Společnost BMA AG má za to, že k rozhodování o pohledávkách insolvenčního správce a Stichting jsou příslušné nikoliv nizozemské, nýbrž německé soudy. Základní pravidlo, podle něž je příslušnost soudu určována bydlištěm žalovaného, musí být vykládáno restriktivně. Mimoto musí být příslušnost pro rozhodování o pohledávce určena pro každou pohledávku zvlášť a nelze ji určit pro soubor pohledávek, jako je tomu u žaloby typu „Peeters v. Gatzen“ nebo u zástupné žaloby.
- 17 Podle názoru společnosti BMA AG nelze Nizozemsko považovat za „*Handlungsort*“ ani za „*Erfolgsort*“. „*Handlungsort*“ se nenachází v Nizozemsku, neboť společnost BMA AG uskutečnila všechna tvrzená jednání v Německu, kde má své sídlo. Navíc se většina (71 %) dluhů společnosti BMA NL týká věřitelů usazených v Německu. Nizozemsko nepřichází do úvahy ani jako „*Erfolgsort*“, protože se jedná o čistě finanční škodu, kterou nelze - vzhledem k

neexistenci dalších okolností - lokalizovat do místa, kde se nachází majetek společnosti BMA NL.

- 18 Společnost BMA AG je toho názoru, že rozhodné je německé právo, neboť za „*Erfolgsort*“ považuje Německo.

Argumenty Stichting k příslušnosti nizozemských soudů

- 19 Stichting se k rozhodnému právu nevyjádřila. Ve vztahu k otázce příslušnosti tvrdí, že pro rozhodnutí o jejích pohledávkách jsou příslušné nizozemské soudy. Nebude-li předkládající soud považován za příslušný k rozhodnutí o pohledávkách insolvenčního správce, pak to ještě neznamená, že bude stejně tak nepřislušný pro její pohledávky jako třetí osoby, která podala intervenční žalobu. Podle vnitrostátního procesního práva je totiž soud zásadně vázán konečnými rozhodnutími, jako je přípuštění Stichting jako žalobkyně v intervenční žalobě podle čl. 8 bodu 2 nařízení Brusel Ia.
- 20 Stichting má za to, že příslušnost nizozemských soudů lze opřít také o čl. 8 bod 1 nařízení Brusel Ia, neboť úspěch žalob insolvenčního správce (usazeného v Nizozemsku) závisí na opodstatněnosti resp. neopodstatněnosti pohledávek, které Stichting uplatňuje vůči společnosti BMA AG. Obě žaloby jsou tedy dostatečně úzce spojeny.

Stručný popis odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 21 V původním řízení nelze bez dalšího určit, kde se nachází „*Handlungsort*“ a „*Erfolgsort*“. Místa „*Erfolgsort*“ a „*Handlungsort*“ jsou důležitá pro určení, který soud je příslušný pro žalobu podanou pro civilní delikt. Krom toho je „*Erfolgsort*“ zásadní pro rozhodné právo uplatňované na civilní delikt.
- 22 Pokud jde o „*Handlungsort*“, společnosti BMA AG je vytýkáno, že vůči všem věřitelům porušila svou povinnost náležitě péče. Chování, které je jí ve skutečnosti vytýkáno, spočívalo v tom, že zahájila (podle názoru insolvenčního správce rizikové) financování své vnukovské společnosti usazené v Nizozemsku, pokračovala v něm, poté toto financování ukončila a věřitele této vnukovské společnosti včas o této skutečnosti neinformovala. V případě, že pro určení „*Handlungsort*“ bude rozhodující místo, kde byla přijata rozhodnutí o zahájení, pokračování a ukončení způsobu financování zvoleného společností BMA AG, bude zřejmě nutno za „*Handlungsort*“ považovat Německo. Jedná se totiž o rozhodnutí přijatá představenstvem společnosti BMA AG v hlavním sídle v Německu.
- 23 Soudní dvůr naproti tomu v rozsudku ÖFAB ve srovnatelném případě, kdy věřitelům společnosti vznikla škoda, neboť akcionář této společnosti připustil, aby společnost pokračovala ve své obchodní činnosti, ačkoliv neměla dostatek kapitálu, rozhodl, že místem, kde došlo k události, která je příčinou této škody, je místo, s nímž je spojeno podnikání společnosti a s tím související finanční situace.

- 24 Ve věci, v níž byl vydán rozsudek ÖFAB, se jednalo o nesplnění povinnosti dohledu žalované vůči společnosti, která měla být vykonávána v sídle společnosti. V projednávané věci však není tak snadné určit místo kde došlo k události, která je příčinou této škody. Jedná se totiž o různá předmětná obvinění, která odkazují na jednání v různých členských státech. V závislosti na dotčeném obvinění lze zastávat názor, že se „*Handlungsort*“ nachází v Německu, Nizozemsku nebo v zemích, v nichž mají sídlo věřitelé.
- 25 Podle názoru předkládajícího soudu existuje – stejně jako ve věci, v níž byl vydán rozsudek ÖFAB – úzká vazba mezi žalobou v původním řízení a (v projednávané věci) nizozemskými soudy, neboť škoda spočívá v tom, že nedobytné jsou pohledávky věřitelů nizozemské společnosti. Nizozemské soudy mohou nejlépe posoudit, jaké důsledky má chování německé hlavní mateřské společnosti na nizozemskou společnost, protože hlavní plnění (výroba strojů pro potravinářský průmysl) poskytované společností BMA NL věřitelům bylo poskytnuto v Nizozemsku a insolvenční správce usazený v Nizozemsku disponuje informacemi o finanční situaci této společnosti a o pohledávkách věřitelů.
- 26 Zvláštnost původního řízení spočívá v tom, že pohledávky nebyly uplatněny dotčenými poškozenými, nýbrž insolvenčním správcem „ve prospěch“ poškozených. Předkládající soud poukazuje v této souvislosti na rozsudek CDC. Ve věci, v níž byl vydán tento rozsudek, postoupili poškození své pohledávky společnosti zastupující jejich práva. Podle názoru Soudního dvora nemůže mít postoupení pohledávky původními věřiteli samo o sobě vliv na určení příslušného soudu podle (předchůdce) ustanovení čl. 7 bodu 2 nařízení Brusel Ia, takže škodnou událost je nutno určit pro každý nárok na náhradu škody samostatně, bez ohledu na jejich případné postoupení nebo spojení.
- 27 Předkládající soud se táže, zda přísná pravidla formulovaná v rozsudku CDC platí také pro určení „*Handlungsort*“ u žaloby, kterou podává insolvenční správce ve prospěch všech věřitelů, neboť se v tomto případě nejedná o postoupení nebo spojení pohledávek, nýbrž pouze o zastupování kolektivního zájmu na základě zákonem stanoveného úkolu insolvenčního správce, kterým je zpeněžení majetkové podstaty. Mimoto si klade otázku, zda tato přísná pravidla platí také pro zástupnou žalobu jako je ta, kterou podala Stichting podle článku 3:305a BW. Také v tomto případě se totiž jedná výlučně o zastupování kolektivního zájmu a nikoliv o postoupení nebo spojení pohledávek.
- 28 Určení „*Erfolgsort*“ je v projednávané věci obtížné, neboť není jisté, kde vznikla původní škoda. Předkládající soud se však přiklání k domněnce, že za místo, kde všichni věřitelé utrpěli původní škodu, lze považovat místo, kde se nachází majetek (majetková podstata) společnosti BMA NL, neboť věřitelům vznikla škoda v důsledku chování společnosti BMA AG až poté, co byl majetek společnosti BMA NL negativně ovlivněn zastavením financování společností BMA AG.

- 29 Předkládající soud si dále klade otázku, zda pravidlo formulované v rozsudku CDC ohledně uplatnění (předchůdce) ustanovení čl. 8 bodu 1 nařízení Brusel Ia, podle nějž musí být vazba mezi žalobami podanými na více žalovaných posuzována podle okamžiku, kdy byly žaloby podány, a pozdější okolnosti na tom nic nemění, platí také pro intervenční žalobu ve smyslu čl. 8 bodu 2 tohoto nařízení. Je-li tomu tak, musí být také příslušnost soudu pro rozhodnutí o intervenční žalobě posuzována podle okamžiku, kdy byla tato žaloba podána.
- 30 Odpověď na tuto otázku je v projednávané věci relevantní, neboť předkládající soud se na začátku nesprávně prohlásil za příslušný k rozhodnutí o žalobě podané insolvenčním správcem podle článku 3 nařízení o úpadkovém řízení. V případě záporné odpovědi na tuto otázku by toto nesprávné rozhodnutí vedlo automaticky k tomu, že předkládající soud by pozbyl svou příslušnost, opírající se o čl. 8 bod 2 nařízení Brusel Ia, pro rozhodnutí o intervenční žalobě podané Stichting a dodatečně by musel rozhodnout, zda je příslušný na jiném základě. Musí-li však být naopak výše uvedené pravidlo z rozsudku CDC na intervenční žalobu ve smyslu čl. 8 bodu 2 nařízení Brusel Ia použito, je předkládající soud podle tohoto ustanovení pro rozhodnutí o žalobě podané Stichting i nadále příslušný. Tato žaloba totiž byla podána poté, co předkládající soud prohlásil svou příslušnost v řízení zahájeném na návrh insolvenčního správce.
- 31 Závěrem si předkládající soud klade otázku, zda je pro určení rozhodného práva relevantní okolnost, že škoda všech věřitelů byla mimo jiné zapříčiněna tím, že společnost BMA AG již neuzavřela další dohody o financování se svou vnukovskou společností BMA NL, v nichž bylo stanoveno německé právo jako rozhodné. Předkládající soud se tedy táže, zda se jedná o okolnost ve smyslu čl. 4 odst. 3 nařízení Řím II, z níž vyplývá, že civilní delikt je úžeji spojen s jiným státem než s Nizozemskem.